

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **V. Q. N.**, zastoupeného Mgr. Umarem Switatem, advokátem, se sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4, adresa pro doručování: V Tůních 11, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 4. 2014, č. j. CPR-2165-2/ČJ-2014-930310-V238, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 7. 2014, č. j. 78 A 4/2014 – 20,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále „krajský soud“) ze dne 8. 7. 2014, č. j. 78 A 4/2014 – 20 (dále „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 4. 2014, č. j. CPR-2165-2/ČJ-2014-930310-V238 (dále „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaná změnila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend, pracoviště Chomutov (dále „správní orgán prvního stupně“) ze dne 3. 12. 2013, č. j. KRPU-82811-91/ČJ-2012-040026-SV-CV (dále „prvostupňové rozhodnutí“), a to tak, že u žalobce bylo oproti prvostupňovému rozhodnutí změněno datum narození z X na X, ve zbylé části bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na tři roky. Dále bylo žalobci podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců uloženo zvláštní opatření, a to povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit u příslušného oddělení policie jedenkrát za čtrnáct dní.

V **napadeném rozhodnutí** žalovaná mimo jiné uvedla, že je zcela evidentní, že žalobce vstoupil na území pod cizí identitou, neboť v minulosti mu bylo uloženo správní vyhoštění a trest vyhoštění. Následně navázal vztah se svojí družkou, přičemž tato měla být od roku 2010 srozuměna s tím, že účastník zde pobývá pod cizí identitou. Žalobce s družkou tak vědomě budovali vztah s tím, že může nastat situace, kdy žalobce bude muset opustit území. Žalobce mohl činit kroky vedoucí k legalizaci jeho pobytu dříve, než se narodily děti. V případě žalobce se nejednalo pouze o nerespektování rozhodnutí, nýbrž i vstup na území bez cestovního dokladu, vstup na cizí identitu a prokazování se cizí identitou v rámci řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Druhá dcera se narodila již v době probíhajícího řízení o správním vyhoštění. Žalobce s družkou místní kulturní a společenské vazby na českém území nenavázali, žijí a podnikají v rámci vietnamské komunity. Pokud žalobce zmínil svůj vztah s družkou až poté, co se hrozba realizace vyhoštění stala bezprostřední, lze dovodit, že nepociťoval hrozící zásah do soukromého a rodinného života za natolik intenzivní, aby způsobil nemožnost vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Tomu svědčí i vyjádření družky, že jej do domovského státu následovat asi nebude, když tak ho bude navštěvovat. Finanční výpomoc družce a dětem i v případě vycestování není zásadním způsobem omezena. Žalovaná neshledala, že by se domácnost družky ocitla bez finančních prostředků. Dluh, který žalobce měl v domovské zemi, již splatil; disponuje určitými finančními prostředky a tíživá ekonomická situace v domovské zemi neznamená, že by bylo rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřené. Rozhodnutí není v rozporu s Úmluvou o právech dítěte, neboť žalobci není bráněno udržovat s dětmi osobní kontakt, např. v domovské zemi. Vydáním rozhodnutí tak nebude nepřiměřeno zasazeno do soukromého a rodinného života žalobce.

V **žalobě** žalobce tvrdil, že rozhodnutí o správním vyhoštění je nepřiměřeně tvrdé a hluboce zasahuje do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaná podle něj nesprávně posoudila a poměřovala veřejný zájem na vyhoštění žalobce s ochranou jeho rodinného soukromého života, přičemž veřejný zájem nemohl převážet. Tvzení žalobce a jeho družky, že v případě jeho vyhoštění jej družka asi nebude následovat, nelze interpretovat tak, že by jejich vztah nebyl hluboký a intenzivní. Vzhledem k odlišným životním podmínkám ve Vietnamu je finanční podpora osob žijících v České republice zcela nemožná, družka by v případě jeho nuceného vycestování zůstala po skončení rodičovské dovolené fakticky bez prostředků potřebných pro výchovu všech dětí. Žalobce jako otec rodiny zajišťuje dětem i výchovu a péči, zejména v otázkách trávení volného času, vzorců chování a podobných sociologických funkcí. Pojem rodinného života nelze vázat na „papírové manželství“, důležité je posuzovat faktický stav.

pokračování

Krajský soud **napadeným rozsudkem** žalobu zamítl. V odůvodnění uvedl, že Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod sice deklaruje právo na respektování rodinného života, avšak zároveň připouští zásah do tohoto života, pokud se tak děje v souladu se zákonem a v oblastech zájmu chráněným státem. Rozhodnutí o správním vyhoštění vždy představuje určitý zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, což ovšem automaticky ještě neznamená, že se jedná o nezákonné rozhodnutí. Žalobce svým jednáním po celá léta, a to počínaje rokem 2001 až do současné doby, opakovaně vědomě porušoval zákonné normy České republiky, a v daném případě žalovaná zcela legitimně uzavřela, že veřejný zájem na vyhoštění žalobce převážil nad ochranou jím tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života. Z jednání žalobce, které bylo v průběhu správního řízení bezpečně prokázáno, zřetelně vyplývá naprostá neúcta k právnímu řádu České republiky a k jednotlivým správním orgánům a také soudům, když žalobce vědomě nerespektoval pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění, pravomocné soudní rozhodnutí o jeho vyhoštění a vedle toho si vědomě obstaral doklady pod cizí identitou, pod kterou následně pobýval na území a kterou postupně účelově měnil. Podle krajského soudu je zřejmé, že vztah mezi žalobcem a jeho družkou byl vybudován s jejich vědomostí o tom, že v budoucnu může nastat situace, kdy žalobce bude nucen Českou republiku opustit. Námitky žalobce v tomto směru o údajné nevědomosti jeho družky soud vyhodnotil jako účelové, přičemž zcela jistě alespoň žalobce si musel být vědom svého nelegálního pobytu.

Krajský soud dále uvedl, že žalobci nic nebránilo v tom, aby před založením rodiny podnikl kroky vedoucí k legalizaci svého pobytu. Žalobce spolu s družkou a dětmi žijí v rámci vietnamské komunity, přičemž všechny děti žádné předškolní zařízení nenavštěvují, neumějí česky. Česky také neumí ani žalobce, ani jeho družka, a ve správním řízení jednali za pomoci tlumočníka. Na území České republiky nenavázali žádné kulturní a společenské vazby, přičemž výlučně žijí a podnikají v rámci vietnamské komunity. Krajský soud dále vyjádřil pochybnosti o řádném soukromém a rodinném životě tak, jak jej vyličil žalobce, z důvodu různých nesrovnalostí ve výpovědích svědků. Domovským státem družky i dětí je nepopíratelně Vietnam, kde mají své příbuzné, děti jsou nízkého věku, takže u nich ztrácí na významu, kde přesně žijí, žalobce Vietnam ostatně průběžně navštěvoval, a lze mít za to, že nemá zpřetrhané vazby ke své vlasti. Krajský soud vyhodnotil žalobcovu argumentaci jako účelovou, činěnou ve snaze vyhnout správnímu vyhoštění. Úmluva o právech dítěte nestanoví, že rodiče dítěte musí žít spolu s dítětem v jednom státě, a vydáním rozhodnutí o vyhoštění rovněž nedošlo k porušení čl. 8 a čl. 9 Úmluvy o právech dítěte, jelikož děti nebudou odděleny proti své vůli od svých rodičů. Odlišná životní úroveň ve Vietnamu ještě neznamená, že by uložené správní vyhoštění bylo v případě žalobce nepřiměřené. Ve správním řízení vyšlo najevo, že žalobce disponuje určitými finančními prostředky, které může využít pro účely zabezpečení svého rodinného života. Navíc finanční podpora ze strany žalobce není tak zásadní, když v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce se podílí na společném chodu domácnosti jen částkou 3.000 Kč, s tím, že s družkou společné finance nemají. Ze všech výše uvedených důvodů krajský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl.

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností. Současně podal návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“)

ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnosti byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 6 Azs 216/2014 - 30, přiznán odkladný účinek.

Stěžovatel v **kasační stížnosti** uvádí, že na území žije v společné domácnosti se svojí družkou a společnými nezletilými dětmi, přičemž družka a děti mají na území povolení k pobytu. Oba společné děti vychovávají a podle svých možností se podílejí na úhradě a zajištění jejich životních potřeb. Rodina je funkční, soužití s družkou je obdobné vztahu manželskému. Soud by měl zohlednit, že družka si výslovně přeje žít společně s dětmi a se stěžovatelem na území České republiky a odmítá stěžovatele následovat do Vietnamu. Návrat do země je fakticky vyloučen, neboť rodina má na území České republiky vytvořeno rodinné a sociální zázemí. V případě návratu do Vietnamu by byla rodina vystavena krutým podmínkám, neměla by možnost bydlení, zdroj obživy, finanční prostředky a ocitla by se bez pomoci známých, či zbývajících členů rodiny, neboť vztahy k zemi původu byly zpřetrhány. Zbytek rodiny ve Vietnamu nejeví o stěžovatele žádný zájem, žijí na různých místech a v bídě. Stěžovatel by nebyl schopen finančně zajistit rodinu žijící v České republice. Návštěva družky a dětí ve Vietnamu by byla vyloučena s ohledem na nedostatek financí. Vyhoštění by znamenalo dlouhodobé zpřetrhání nejbližších rodinných vazeb, s největší mírou pravděpodobnosti by došlo k likvidaci jeho láskyplné rodiny. Napadené rozhodnutí je nezákonné, nesprávné, zmatečné a nepřezkoumatelné. Soud se uvedenými skutečnostmi dostatečně nezabýval, neopatřil si všechny potřebné a reálné podklady. Napadené rozhodnutí je zjevně nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života stěžovatele, jeho družky a dětí. Dítě by nemělo trpět za pochybení otce, kterého se dopustil v nezralém věku. Žalovaný nijak nezduvodnil, jakým způsobem by mohl stěžovatel ohrozit bezpečnost státu, resp. závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Protiprávní jednání, kterého se dopustil v nezralém věku, nelze hodnotit jako aktuální ohrožení bezpečnosti státu či narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Motivací byla ochrana jeho rodiny. Stěžovatel dobrovolným dostavením se k správnímu orgánu prokázal, že nemíní dále pokračovat v protiprávním jednání. Z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém **vyjádření** uvedl, že setrvává na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou, je včasná a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů) dále jen „s. ř. s.“).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlídnout z úřední povinnosti. Vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

pokračování

Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu následující skutečnosti. Stěžovateli bylo dne 31. 7. 2001, kdy ještě vystupoval pod identitou N. V. D., uloženo správní vyhoštění na dobu pět let. Dne 6. 2. 2003 mu byl uložen trest vyhoštění na pět let. Stěžovatel přicestoval na území České republiky opětovně v roce 2008, a to pod identitou T. P. V. V průběhu řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byl zjištěn rozdíl v identitě a se stěžovatelem bylo dne 9. 5. 2012 zahájeno řízení o správním vyhoštění. Do protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 9. 5. 2012 stěžovatel uvedl, že na území nemá žádné trvalé vazby ani závazky, ani žádné trvale žijící příbuzné. Dne 11. 9. 2012 však naopak uvedl, že má na území dceru T. Q. M., narozenou X, a spolu i s její matkou T. T. V. A. žijí ve společné domácnosti. Podle jeho vyjádření tuto skutečnost dříve neuvedl, protože nebyl zapsán jako otec v rodném listě. Dne 13. 9. 2012 mu bylo uloženo správní vyhoštění v délce tři roky, a odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto. Dne 25. 6. 2013 krajský soud rozhodnutí o odvolání zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, z důvodu, že správní orgány nezjistily v dostatečném rozsahu skutkový stav v otázce soukromého a rodinného života. Odvolací orgán v návaznosti na tento rozsudek zrušil i rozhodnutí ze dne 13. 9. 2012 a správní orgán prvního stupně přistoupil k novému projednání věci. Dne 28. 4. 2013 se stěžovateli narodila druhá dcera, v rodném listu však taktéž není zapsán jako její otec. Správní orgán znovu rozhodl o správním vyhoštění dne 3. 12. 2013 z důvodu, že stěžovatel pobýval na území bez platného víza od 24. 3. 2011 do 9. 5. 2012, a dále z důvodu, že v řízení o povolení k dlouhodobému pobytu a v řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu uvedl nepravdivé informace s úmyslem ovlivnit rozhodování správního orgánu, neboť na území vstoupil pod jinou identitou a tuto opakovaně zneužil. Družka i obě dcery stěžovatele mají na území povolen trvalý pobyt. Stěžovatel se podílí i na výchově syna družky, narozeného v roce 2007 z jejího předchozího partnerství.

Stěžejní kasační námitkou je tvrzení stěžovatele, že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění by znamenalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, přičemž krajský soud se jím uvedenými skutečnostmi dostatečně nezabýval.

Podle ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 téhož zákona vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán podle § 174a zákona o pobytu cizinců správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012 – 22 (dostupné na www.nssoud.cz), uvedl, že „(p)ři posuzování, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nezpůsobuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, se podpůrně použijí kritéria pro posouzení zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince podle čl. 12 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, tzn. délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a

kulturní integrace v zemi pobytu a vazba na zemi pobytu. To přiměřeně platí i v případě, že cizinec nemá podle této směrnice postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta“.

Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), publikované pod č. 209/1992 Sb., *každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.* Podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy *státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.* V případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, Nejvyšší správní soud vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, nebo ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013 - 43, všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud má za to, že jak žalovaná, tak krajský soud, se dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro posouzení přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele a ztotožňuje se s jejich závěry, že rozhodnutí o správním vyhoštění v případě stěžovatele nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho práva na soukromý a rodinný život.

Správní orgán prvního stupně i žalovaná hodnotily kulturní i společenské vazby stěžovatele v České republice, míru integrace na území i vazby na domovskou zemi. Zabývaly se i finanční situací stěžovatele a jeho rodiny, a možností celé rodiny vést rodinný život v zemi původu. Taktéž vzaly do úvahy, že stěžovatel opakovaně vědomě porušoval zákonné předpisy, svou rodinu zakládal v době, kdy si byl vědom svého nelegálního pobytu na území a své rodinné vazby správnímu orgánu sdělil až v momentu, kdy mu správní vyhoštění bezprostředně hrozilo.

Stěžovatel vstoupil na území opakovaně v roce 2008, své rodinné vazby tak budoval v době, kdy z jeho strany docházelo k zneužití cizí identity pro účely získání pobytového statusu. Druhá dcera se narodila v dubnu 2013, je tedy zřejmé, že stěžovatel pokračoval ve

pokračování

vytváření těchto vazeb i poté, co s ním bylo v květnu roku 2012 zahájeno správní řízení o vyhoštění, nemohl tak legitimně očekávat, že do jeho rodinného života nebude zasaženo. Stěžovatel se nesnažil svůj pobyt zlegalizovat, pobýval na území pod jinou identitou až do doby, kdy to zjistil správní orgán. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 - 31, vyjádřil právní názor, že „pokud cizinec založil svůj rodinný život v České republice s vědomím, že jeho pobyt na území ČR je od počátku neoprávněný, bude rozhodnutí o jeho správním vyhoštění představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod pouze výjimečně, což však nevylučuje, že takové mimořádné okolnosti mohou v konkrétní věci nastat.“ Tento názor vychází z judikatury ESLP, podle které je skutečnost, že rodinný život byl založen až poté, co dotčené osoby věděly, že jejich rodinný život je v dané zemi od počátku nejistý, naprosto zásadní pro posouzení jejich právního zájmu setrvat dále na území této země. (srov. rozhodnutí ESLP o přijatelnosti ze dne 26. 1. 1999, *Sarumi proti Spojenému království*, stížnost č. 43279/98, nebo ze dne 9. 11. 2000, *Shebashov proti Lotyšsku*, stížnost č. 50065/99). Pokud se jedná o takový případ, bude vyhoštění cizince nesouladné s článkem 8 Úmluvy pouze výjimečně (např. rozhodnutí o nepřijatelnosti ze dne 22. 6. 1999, *Ajayi a další proti Spojenému království*, stížnost č. 27663/95). Nejvyšší správní soud na základě všech okolností zjištěných ve správním řízení neshledal, že by se v případě stěžovatele jednalo o takový výjimečný případ.

Stěžovatel žije a podniká v rámci své komunity, pravidelně navštěvuje zemi svého původu a je v kontaktu se svou rodinou ve Vietnamu. Z protokolu o ústním jednání ze dne 14. 10. 2013 vyplývá, že stěžovatel požadoval tlumočníka, neboť nerozumí jazyku, ve kterém je správní řízení vedeno. Taktéž jeho družka v rámci výsledku svědka ze dne 27. 9. 2013 požadovala tlumočníka. Družka stěžovatele a jejich děti jsou vietnamské národnosti a na území žijí v podstatě jen v rámci své komunity. Nejstarší dítě neumí česky a nenavštěvuje předškolní zařízení. Stěžovatel má podle jeho tvrzení našetřeno několik desítek tisíc korun a příjem 13.000 Kč. Jeho družka má sama příjem z podnikání, její měsíční příjem tak činí přibližně 10.000 Kč. Společný rodinný život v zemi původu je možný, stěžovatel i družka mají na území Vietnamu rodinu, s kterou jsou v kontaktu a pravidelně své příbuzné navštěvují. I v případě, že by území po dobu trvání správního vyhoštění opustil pouze stěžovatel, jeho družka by byla schopna postarat se o své děti, jelikož má vlastní příjem, bydlí ve společné domácnosti spolu s dalšími příslušníky komunity, kteří jí mohou případně pomoci.

K tvrzení stěžovatele, že motivací k protiprávnímu jednání byla ochrana jeho rodiny, Nejvyšší správní soud uvádí, že protiprávního jednání se stěžovatel dopouštěl již v době, kdy ještě neměl založenou rodinu, a musel si být vědom následků svého jednání. Motivací k vstupu na území pod identitou jiné osoby a vystupování pod touto identitou tudíž nemohla být ochrana rodiny, která v té době neexistovala. Pokud stěžovatel uvádí, že se dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu, toto tvrzení neodpovídá obsahu spisu, ledaže by tím měl na mysli splnění uložené povinnosti zvláštního opatření ve smyslu § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Správní řízení bylo se stěžovatelem zahájeno dne 9. 5. 2012 poté, co byl dne 4. 4. 2012 podán podnět z Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, oddělení pobytu cizinců Ústeckého kraje, ze kterého bylo patrné, že totožnost osoby, která se dostavila k vydání dokladu s biometrickými prvky a prokazuje se

cestovním pasem na jméno T. P. V., se neshoduje s osobou, která má v materiálech cizinecké evidence stejné osobní údaje. Stěžovatel tedy sám nečinil kroky k legalizaci svého pobytu, a nelze ani uvažovat o tom, že by se dobrovolně dostavil k řešení jeho situace, naopak až do uvedeného podnětu vystupoval pod cizí identitou, pomocí které se snažil o prodloužení povolení k pobytu. K argumentaci pochybením v nezralém věku Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel měl v době opakovaného vstupu na území v roce 2008 věk 31 let, a měl již dřívější zkušenost z minulosti, kdy mu v roce 2001 bylo uděleno správní vyhoštění a v roce 2003 trest vyhoštění. Nejednalo se tak o jeho první zkušenost s porušením zákona o pobytu cizinců a toto porušení bylo vědomé. Ač je pochopitelné, že stěžovatel má, jak sám uvádí, eminentní zájem celou záležitost řešit, tato snaha podle skutečností zjištěných v správním řízení nebyla zřetelná dřív, než správní orgán zjistil protiprávní chování stěžovatele a hrozba správního vyhoštění se stala reálnou.

Na základě všech výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že správní vyhoštění by neznamenal nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života stěžovatele ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V tomto ohledu tedy souhlasí se závěry krajského soudu a neshledal v napadeném rozsudku žádná pochybení.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost **zamítl**.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, resp. se mu toto právo nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. dubna 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu